

Накждето очи да обърнешъ,
 все това е небе притъмнѣло,
 все това — неизбродното стърнище —
 и надъ него виелица бѣла.

Подъ сукмана си беденъ, одърпанъ,
 зъзнешъ ти, мжченица-жена,
 изподъ черната вързана кърпа
 капятъ сълзи една по една.

Ще намѣришъ ли нейде защита?
 кой ще вдигне ржката си пръвъ? —
 азъ не знамъ, — но азъ знамъ, че преситена,
 и земята не ще вече кръвь . . .

А когато отмине бедата,
 и подигнешъ ти бодро глава,
 ще запѣятъ следъ тебе стадата
 и узрѣлитъ златни нивя.

И ще види свѣтътъ тази млада,
 тази румено здрава жена,
 за която приготвилъ бѣ кладата, —
 твой ликъ — моя родна страна!